

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 2.

32. LETNIK

FEBRUAR 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

D a r i .

Za dom sv. Franciška so darüvali v Din.: Čeh Jožef, Turnišče, 75, obresti v Črensovcih 686-46, Hanc Ana, Črensovci, iz Francije 10, N. Črensovci, v zahvalo 20, Stanko Marija, Žižki, iz Francije 10, Donko Marija, Dol. Bistrica, iz Francije 10, Žalig Matjaž, Črensovci, za stolico cerkveno 20, Smodiš Matjaž, Beltinci, iz Francije 10, Žerdin Marija, V. Polana, 15, Horvat Jožef, Bogojina, 5, N. N. Tropovci v zahvalo za poslühnjeno prošnjo, 200, Tibaut Kata, Žižki, iz Francije 10, Škafar Rozalija, Beltinci, iz Francije 5, Križan Marija, Krog, iz Francije 10, Toplak Anica, Hotiza, iz Francije 10, Plej Marija, Francija, nabrala: 249-60, Arsene Degrave Bernienville, 144, Travers D. D. Zagreb, 1000, Dr. Makso Peterlin, Lendava, 2500, Dr. Josip Kočar, Zagreb, 50, Obresti od penez, 12.000. Pokojni Golinar Lovrenc, Črensovci, 500, Plej Mariji so v Franciji darüvali v frankih sledeči: g. Guilon 20, g. Pignol 5, gdč. Bailly 25, g. Dechatre 33. Bog povrni vsem! Iz datki: Majer Janez, zid. mojster M. Sobota 800. Dopolnina taksa za l. 1936 Din. 317-50.

Za podpora Mar. Lista so darüvali v Din.: Katič Marija, Mlajtinci, iz Francije 10, Franc Ana, Črensovci, iz Francije 10, Kološa Janez, M. Sobota, 18-50 Din. Marija plačaj vam.

Dari za tretji red sv. Franciška v Črensovcih v Din.: Od l. 1934-ostalo 340-27, Plej Marija, Črensovci, iz Francije 15, Žižki za l. 1934. 8, Ho-

LETO 32.

8. FEBRUARA 1936.

ŠTEV. 2.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

7. Bog obnavla z Marijov svoje zaročke: nova stopnja milošče.

Sedmi den zapadne Marija znova v zameknjenje. To pot so jo angeli s telom odnesli v nebesa. Tü je gledala božanstvo v miselnom videnji, a vnogo jasnej i spoznavajoč nove skrivnosti. S prestola se je čuo glas, ki je gučao: „Zaročenka i odebranka moja, pridi, predraga ljublenka moja; ti, ki si najšla miloščo pri meni i ki si izbrana med jezeri i jezeri. Želem te ponovno vzeti za zaročenko i okrasti te z nakitom, ki je dostojen moje zahteve“. Na te poziv se znizi ponizna med poniznimi v nikajnost svojo v navzočnosti božoj tak, da človeči razum toga nemre dosegnoti.

„Glej me“, odgovori ona, „v prahi i pepeli stojim jaz, zemelski črv; stojim siromaška tvoja službenica, da se na meni spuni tvoja sveta vola. Poslужи se toga dobrega orodja i vladaj ž njim z močnov rokov, kak želeš“.

Gospod je zapovedao, naj dva serafina, ki sta bila najbliže prestola, pomagata Devici. Čudovit prizor za nebeske dühove je bio, gda so gledali v nebesaj, kama še ne stopila človeča noga, ponizno Devico, ki je bila posvečena za njüvo Kralico i se je približala Bogi bole nego štokoli od stvorov. Po našoj zapodnosti se je povidilo presvetomi Trojstvu, da si predoči, kak je Marija povoli božim očem, kak dovršeno rabi božanske milošče, kak povsedi i v vsem Bogi skažuje čast pa kak se na njoj

nemre najti niti najmenši zamazek, ki bi brano, da postane Mati boža. Tri božanske osebe so se zedinile, da Marijo zdignejo na najvišjo stopnjo milošče i prijateljstva božega, ki ga do teh mao ne vživao nieden stvor. V tom časi začüti Marija, da je od bože previdnosti sprejela več milošče, nego so bile vse dozdajšnje njene milošče vküper. Gospod je odredo, naj Marijo oblečejo v dragoceno halo pa jo okrasijo z bogatim nakitom. Hala je bila okrašena z raznimi znaki, ki so kazali: Marija, Mati boža: Marija, Devica i Mati. Marija je ne zapopadnola pomena teh znakov, samo angeli so je razmili. V toj hali i nakiti je bila prečista Devica tak lepa i divna kak nikdar prle. Najvišji Krao je ne mogeo želeti nikaj lepšega.

8. Marija moli Boga za rešitev človečega roda — Bog njoj obeča, da se molitev naskori spuni.

Presveta Devica je sijala puna milošče i lepote tak, da je po človeče povedano, ranila bože srce. Moglo bi poleteti iz prsi Stvoritelja v hram deviškoga tela Marijinoga i pretrgati tisto vezalje, ki ga je več kak pet jezero let zadržavalo od prihoda na svet. No, v punosti svoje modrosti se je Vsevišnji še vzdržao. Poniznost i žar lübezni sta se borila v Marijinom srci. Brez prestanka je molila za rešitev lüdi. S tov molitvov je začnola osmi den.

Govorila je: „Ah, što bi nam mogeo pritegnoti Edinorojenoga iz krila Očinoga v našo smrtnost? Kak bi mi mogli pritegnoti k sebi onoga, ki so ga naši prastariši odvrgli tak daleč od sebe? Ah, štera bo sredničà pa z nebeskoga žrtvenika kak zlate klešče prinese tisto gorečo žerjavico božanstva, kak seraf, ki je zagrabo ogenj, da očisti svet?“ Marija zarazmi boži odgovor: „Zaročenka moja i golobica moja, pridi, odebranka moja! Tebe ne veže zakon. Ti si izvzeta od greha od poprijetja svojega. Gda sem te stvorio, sem odvrno od tebe žezlo svoje pravičnosti i postavio sem ti naravnoč nad glavo žezlo svoje milosrčnosti, da se nemre na tebe raztegnoti splošni zakon greha. Pridi k meni i ne boj se ničesa v svojoj poniznosti i v spoznanji svoje narave. Jas zdigavam ponizne i napunjavam z bogastvom sirmaka. Tebi sem naklonjeni i moja darovitna smilenost ti bo prijetna!“

Marija zarazmi te reči v svojoj notrašnjosti i razbere, kak so jo angeli pripelali v nebesa. Predražestna i lepa stopi pred bože lice. Angeli so jo začüdeni gledali. Gučali so: „Što je ta, ki se zdigava iz püštine tak nakitena i bogato okrašena?“ (Vp. 8, 5). Što je ta, ki se zdigava kak rumena zora, lepa kak mesec, sijajna kak sunce? Kak se zdigava sijajna iz kmice zemelske! Kak strašno močna se kaže v svojoj slabotnoj naravi!“

Čeprav je to videnje, v šterom je bila Marija, ne bilo neposredno, itak njoj je prineslo vnoga razsvetljenja. Bog se je na nekši način sam čüdivao, če se sme tak praviti, vzvišenosti dela svoje vsemogočnosti. Kak će bi gučao: „Obrni se, obrni, Sunamitka, obrni se, da mo te mogli gledati, zaročnica moja, golobica moja, dovršena moja i prijateljica moja, mila mojim očem.

— Ne mi je žal, da sam stvorio človeka; radujem se tomi, ar si ti od njega rojena. Naj spoznaju nebeski duhovi, iz kakših dobrih vzrokov želim, da te odberem za svojo zaročenko i kralico vseh stvorov. Naj znaju, kak se radujem tebi, v šteroj se moj Edinorojeni, slava mojega srca, najbolje proslavi. Naj spoznaju, če sem Evo, prvo zemelsko kralice zavrgeo zavolo nepokornosti, da tebe zdigavam na najvišjo čast“.

Te den je bio za anđele den slave i radosti. Ar je presveto Trojstvo proglasilo prečisto Devico Marijo za kralico i gospo vseh stvorenj, za svojo zaročnicu i Mater večne Reči, so jo nebeske čete pripoznale za svojo vladaricu. V globino božanstva i vseh potpunosti potopljena, je Marija ne sledila tomi, ka se je dogajalo i tak njoj je ostalo še zakrito, da je odebrana za mater edinorojenega Sina božega. Gospod njoj pravi, naj prosi, ka žele. Marija zakrikne, naj Bog pošle svojega Sina, da on zadosti za nevolen človeči rod i njemi pribori slobodu. Gospod jo je zagotavljao, da so njemi prijetne njene prošnje i da se spuni, ka prosi. Nato njoj je dao svojo reč, da Edinorojeni za kratko vreme stopi na zemlo i sprejme človečo naravo. Zavolo toga obećanja je Marija zasijala od radosti kak najlepša zora, obkrožena s sijajem božanstva.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

III. Cerkev nas včini jakostne i nam prinaša duševni mir.

„Čem duže živim kak katoličan,
teli ko bole čutim v sebi porast
življenja, moći i sunca.“

Jørgensen, danski pesnik i preobrnjenec.

Buzurgchimir je ne ravno preveć lepo ime; — ali človek, ki se je tak zvao, je povedao jako modre reči. Kda so se naj-mre grčki i indijski svećki modrijani svajjivali, ka je na sveti najžalostnejše, pravi omenjeni vezir — drugi so njemi to potrdili — da na zemli nega nikaj žalostnejšega, kak odpreti grob brez jakostnoga življenja. — Kda so pitali modroga Sokrata, če ma perzijskoga krala za srećnoga, je odgovoro: „Jaz ne vem, če je jakostno živo“.

Krasna reč! Ar nikaj drugo na sveti nemre človeka napraviti zaistino srećnoga kak jakost. — Zakaj? — Ar je človeče srce stvorjeno za Boga. „Ti si nas stvorio za sebe, o Bog, i nemirno je naše srce, dokeć ne počiva v Tebi.“ (Sv. Avguštin). Daj tomi srci ves zlat toga sveta, daj njemi vse drage kamne Indije i vse morske bisere, daj njemi vso zemelsko srećo i ljubav zemelsko vso, — srce ne bo srećno, ne bo zadovoljno, — nego išće već. — Bog je živlensko vodilo duše. — Kak srećna je riba v hladnom potoki ob jousji! Zgrabi jo, vrži jo iz njoj prijetne vode i položi na zeleno travo pred sebe, ponūdi njoj najbolše jesti — bode li srećna i zadovoljna? Gledaj, kak se mota i zvija, kak se preme-

tavle, — ar jo je Stvarnik stvoril za vodo i samo v vodi more biti srečna.

Pa lastavica, kak radostno leče v prijetnom poletnom zraku! Zgrabi jo, deni jo pod stekleni zvon, izpumpaj iz njega zrak, — daj njoj nato najdragše, ka premore zemla — kak se mantra, ar jo je dobrotljivi Stvoriteo stvoril za zrak i samo v njem more najti svojo srečo. — Ka je hladen i bister potoček za ribo, ka je čisti, podnebni zrak za ptice, — to i šče neizmerno več je dober Bog človečemi srci, — on je njegovo življenje i njegova domovina. Ar jakost, krepost vodi k Bogi i včini človeka Bogi spodobnoga i Bogi prijetnoga, zato more človek zaistino biti srečen samo v jakosti. —

Kde pa prebivle jakost, tam je nepretrgani svetek, tam je radost i mir. Kak zemla dobiya vso svetlost od sunca, tak tudi ves mir izvira iz jakosti, kak iz nezgrūntanoga oceana (morja), punoga lūbavi i sreče. Že prorok (Bar. 3, 13) je povedao to istino: „Če bi hodo po potāj Gospodovih, zaistino bi za vsikdar ostao v miri.“

Vsa vrednošča te zemle mine; jakost ostane, vse drugo premine. Jakosti i duševnoga miru nemre vkrasti smrt, ne data se zabiti v truĝo, nemre jeva v sebé sprejeti jama, nemre jeva pokriti grob. Zmagoslavno potūjeta skoz sence smrti i prideta v bogato deželu plačila.

Pa što drugi naj me vodi k jakosti i prinese mir duši, če ne ti, sveta Cerkev boža! Niedna vera se teliko ne briga, da ne-dužne občuva čiste, krepil slabe, tiste, ki so spadnoli, zdigne, iz-ĝublene rešava — kak to dela katoličanska Cerkev. Dostakrat se njoj vočimeče, da preveč zahtevle i da tiste, šteri spijo, vsikdar drami i būdi.

Predvsem je njeni navuk sveti: nikdar se ne sme grešiti, — nikdar cio ne posvečuje sredstev, — zakon ostane vsikdar nerazdrūžlivi, — četūdi bi zavolo toga od Cerkve odpadnoli kralovje i narodje. Ona ne davle nikših predpravil knezom i velikašom toga sveta, i zato je, pravijo, ednok kitajski casar pravo: Ne! — more praviti samo katoličan.

Kak nas pa Cerkev opōmina na jakost i na kršćansko življenje? Od prvih let srečne mladosti pa do groba se stalno briga za nas. Moli, moli, — govori nam vsikdar — bodi starišom dobro i pokorno dete, iz srca odpūščaj vsem, vsem lūdem delaj dobro, živi pobožno i čisto pa nikdar ne pozabi na tisto oko, ki vidi tudi v kmici!

Ali, ali, pravijo, itak je teliko slabih katoličanov, pijancov, tovajov, morilcov ...

So, na žalost. — Jaz idem dele pa šče to povem: Če katoličan stopi doli s prave poti i ide na stranpota, če nevredno prejema sveta svestva, če se najmre bogoskrunsko spovedavle i prečiščava, te spadne šče bole globoko kak drugi: „Šatan je šo v njega.“ (Jan. 13, 27.)

Nego, toga ne je kriva Cerkev. Tudi tu vala prorokova reč: „Če bi hodo po potaj Gospodovih, zaistino bi za vsikdar ostao v miri.“

Pred več leti so najšli v Cambraii na Francoskom mrtvoga mladenca pod hrastom, v bližini njegovoga rodnoga doma. Poleg njega je ležala pištola i pismo starišom, v šterom jih genljivo prosi odpuščanje za veliko žalost, ki jim jo je včino s tem svojim djanjom. V pismi pravi nadele tudi to: „Leta sam živo po cerkvenih zapovedaj, kak pobožen mladenec i v tom sam najšeo obilno tolažbe i mira, ali slabi pajdašje so me spravili na grešno pot, pa zdaj nemrem več prenašati glasa dušne vesti, — življenje mi je neznosno.“ Dokeč katoličan žive po zapovedaj svoje Cerkev, ostane dober; ali kda spusti njeno materinsko roko, spadne v greh. Ali nikdar ne postane slab zavolo svoje vere, naopak, njegova cerkev je prva, ki obsoja njegove grehe. Kelko velikih grešnikov je že vzkriknolo: Kakša sreča bi bila za mene, če bi bogao svoje dobre roditele, — svojega spovednika, — svojega duhovnika — nikdar ne bi tak globoko spadno! —

Pa je telko dobrih protestantov — de mi što protigučao — metodistov, dobrih očov, poštenih trgovcov, treznih, dobrodelajočih, delavnih, pravičnih ljudi . . .

Istina je — i Bog jih naj za to blagoslovi!

Jaz bi šo šče dele i bi pravo: Kelko je protestantov, ki osramotijo nas katoličane! Kak skromno, pošteno i zadovoljno živijo! Kak verno ništerni svetijo nedelo, njihovi sosedje katoličani pa jo skrunijo z nepotrebnim težačkim delom . . .

Nego oni ne živijo tak pobožno i krščansko zavolo svoje vere, nego ravno v nasprotji s svojov verov — a v tom je velki razložek. Če bi oni živeli po navukaj i zapovedaj nastavitelov svoje vere, bi bili slabi. Nego oni so se napotili na pravo pot i živijo v mnogih stvareh po zapovedaj katoličanske Cerkve. — Plemenita spreobrnjenka grofica Hahn-Hahn pravi: „Če bi protestanti poznali navuk ustanovitelov protestantizma, bi včasi ne bilo drugih protestantov zvün tistih, ki bi proti tem navukom protestirali (ugovarjali).“

Nastavitelje protestantizma so trdili pred 400 leti čudne reči: da človek nema svobodne vole, pa zato nemre držati bože zapovedi, a ka včini, se njemi nemre računati za greh.

Kalvin je včio, da je Bog edne že od vekomaj določo za pekeo. — Tisti tak pridejo v pekeo, pa naj bi živeli šče tak pobožno i jakostno.

Luther je pravo, da vsi grehi sveta nemrejo čloyeki škoditi, naj samo močno verje. Edini greh, šteri obstoji, je nevera. Tomi dosledno je pisao Melanchtoni: „Krepko greši, ali vervli šče krepkej“ (cf. Janssen, Geschichte d. d. V. II. 78.)

To seme, ki ga je posejao Luther, je vzknilo i močno razraslo. Mogli bi napuniti cele strani z bridkimi Luthrovimi tožbami o strašnoj pokvarjenosti, ki se je širila po Nemškom. „Nikdar

me ne bo zapustila miseo i žela, da te stvari nikdar ne bi začeo.“ (Dela Luth. L. X. 46.)

Tudi dnesden ma katoličanska Cerkev moč i silo, da svojo verno deco vodi k jakosti i njoj prinaša mir. Če se katoličani tožijo, da na milijon ljudi pride 58 samoumorov, a pri protestantih 190, če po poročili zapriseženoga statističnoga urada leta 1890. pride na 10 jezero katoličanskih zakonskih parov 67 ločitev, a na 10 jezero protestantskih 265, — te to dokazuje, kak globoki vpliv ma katoličanska Cerkev na lepo življenje svojih vernikov.

Ali te vpliv prihaja ne samo od njenoga čistoga navuka i materinske skrbi, nego tudi od njenih sredstev milosti.

Što od nas je ne za mlade dni z genlivostjov čteo v šolskoj knigi pripovedko „Herkul na razpotji?“ Dve ženski stopita k njemi: edna, lepa i brzna, njemi obeta radost i vživanje, druga, tiha i resna, njemi kaže vozke poti bolečin i nevarnosti, štere pa vodijo v neminljivo radost, — i on ide ž njov.

Zaistino je pot, ki vodi do jakosti, vozka, bregovje skrbi i bolečin jo zapirajo, težkih getsemanskih vür je dosta. Ali Cerkev prime deco z materinskov rokov, vči jo, da verostuje, da moli i se zavüpa Gospodi. — Vsaka milost pride po molitvi. Zato pa, drago dete, moli i posrečilo se ti bo. Čte se, da se je Anglež Sutton po večletnoj borbi odločo, da sprejme tisto vero, v šteroj se najlepše moli. Na svojem potüvanji pride v Brügge i tü obhodi več cerkvi. V ednoj zagledne nekšo mater, ki kleči i z razprestretimi rokami moli. Kak prikovani je obstano i jo gledao. Ide iz cerkvi, a ona pa moli dele. Sutton se vrne domo i postane katoličan. Istina, da vnoge katoličane moremo pokarati, da je njihova molitev razmišlena, samo zvünešnja, nego pri vsem tom: kde se moli lepše kak v naših punih katoličanskih cerkvaj, kak pri svetoj daritvi na naših oltaraj, kak v milobnoj tihoti po svetom obhajili?

Če je štero njeno dete spadnolo v globino greha, ga z jezerimi sladkimi pozivi zove Cerkev nazaj, njemi pri vrednoj svetoj spovedi odvzeme breme greha s spokorjene düše, vlevle moč pobožnoga življenja v prepadnjeno njegovo srce, vči ga, da ide naprej i da svoj pogled obrača proti nebi. Ne pravi zaman protestantski pastor Løhe od spovedi, da je ona najplemenitejša listina krščanske sloboščine, najbolše izobraževalno i vzgojno sredstvo ljudstva. Luther jo zove „jako dragoceno i zdravilno stvar“, a protestantski pisec Fritz William trdi, da pravičnost i čistost življenja v niednoj drugoj cerkvi ne stoji na tak močnom fundamenti, kak v katoličanskoj Cerkvi, i to ravno zavolo svestva sv. pokore i zavolo vere, da je Jezuš Kristuš zaistino navzoči v presv. Oltarskom svestvi. Dne 16. februara 1896. je slavni danski pesnik i spreobrnjenec Jens Johannes Jørgensen stopo v naroče katoliške Cerkve. V ednom zavüpnom zasebnom pismi pravi: „Čem duže živim kak katoličan, telko bole čütim v sebi porast življenja, moči i sunca.“

Ali strüga življenja znabiti zavolo toga zgrabi telko mladih živlenj iz materinske cerkve, ali zavolo toga odpadajo od vere svoje mladosti, ar so v katoličanskoj Cerkvi mogli premalo moliti, premalo se vaditi v jakosti, ar so premalo mogli biti dobri? Ali odidejo zavolo toga, da bi mogli pobožnejše i blaženejše živeti?

O, lepo bi bilo na sveti, če bi vsi lüdje živeli tak, kak nas Cerkev vči. Na dveraj ne bi trbelo šporov, ne blagajn, zavarovanih proti vlomom, nedužnost bi veselo cvela, pošteno ime bi ostalo nedoteknjeno i lübvav bi kralüvala.

O lepo bi bilo na sveti!

Tak molijo angelci sv. Rešnjo Krv po
podigavanjl. I ti?

Palau Gabriel, D. I.

Po Kristušovej poti.

x.

Vlečimo hasek z svojih starih faling.

1. Norost je na to polagati najvejšo skrb, da občuvaš svojega stana časti i predprave: ta nečimurnost nema izgovora pred menov.

2. Pa ne veš, ka se hüdobec süče okoli tvojih podložnikov, da bi je s prilizavanjom v svoje mreže zgrabo; ti pa samo na to misliš, kak naj pokažeš nad njimi svojo slabo volo i zburkanost.

3. To ščeš znati, ka se dostaja tvojega stana? Popusti od tvojih zahtev i lübezen, štero s tem zbüdiš, ti one stoterokrat povrne.

4. Nikdar si ne prizadevaj, da z dvoličnostjov ali z niskotnim prilizavanjom pridobiš srca lüdi.

5. Najbole se dopadne i najhitrej drüge pridobi odkrita jakost i jakostno djanje.

6. Što te more zavrči, če znaš lübiti?

7. Ne misli, da je lübezni puno, milo oponašanje kda odveč.

8. Človek je slab: nego kem siromaškejši je i kem slabejši, tembole šče, da ga lübijó.

9. Navadne düše falinga je, da se visoko i sebično drži v svojoj slüžbi. Ti ne bodi takši.

10. Povej mi, kak živejo tvoji i jaz ti odkrijem tvoje falinge.

11. Povej mi, kak živeš i zakaj se čemeriš i jaz ti odkrijem tiste jakosti, šterih nemaš.

12. Če zametavaš sebi ednake, vnogokrat boš mogeo žalitve prenašati.

13. Če ne boš bogao svoje naprejpostavlene, tvoji podložniki tebe tüdi ne bodo bogali.

14. Če opüstiš male reči, velike brige nastanejo ž njih.

15. Sinek, če se rad poklanjaš, konči včasi do se tebi tüdi poklanjali.

16. Sinek, če poštüješ siromake, do velikaši tebe negda tüdi poštüvali.

17. Sinek, kak bi mogo drüge pobolšati, če niti sebe ne veš pokarati? I kak vüpaš drüge pokarati, če se neščeš pobolšati?

18. Če ščeš lübezen žeti, moreš lübezen sejati; če svoje pravice zahtevaš, spuni svoje dužnosti.

19. Dragi moj sin, če zavržeš moje navuke: s korbačom te prisilim na včenje.

20. Pomisli, ka gda si me ti ne iskao, sem te iskao jaz.

21. Pomisli, ka gda si me ti ne gledao, sem te gledao jaz.

22. Pomisli, ka gdá si me ne zvao, sem jaz pred tvojim pragom stao i sam vstopo.

23. Pomisli, ka gda si ti samo malo dobroto proso od mene, sem ti jaz miloščo dao.

24. Ti si samo nekaj šteo, a jaz sem ti samoga sebe dao.

25. Če ščeš zahvalen biti, dosta dobroga včini mojim sovražnikom.

26. Sinek moj i jezerokrat sinek moj! Kakši nikajvredni i nevolni zroki bi te mogli nazaj držati, ka ne bi postao veliki svetnik, gda je teliko grešnikov na sveti?

Sveta Cerkev v 20. stoletji.

Vsi katoličani na zemli se šče *bojūjemo* za zveličanje svojih dūš. Ar se šče *bojūjemo*, se zovemo *bojūjoča se Cerkev*. Dūše *pokojnih*, štere šče *trpijo* v očiščilišči (purgatorijumi), se zovejo *trpeča Cerkev*. A oni, ki so že v nebesāj, so premagali, *zmagali* vse težave, skūšnjave, i srečno prišli v nebesko kralstvo — se zovejo *zmagūjoča Cerkev*.

Bojūjoča se Cerkev.

Mi katoličanci na zemli smo bojūjoča se Cerkev. Kak dobro je to povedano. Cerkev na zemli se je stalno mogla, do svojega začetka do današnjega dneva, bojūvati i se bo bojūvala od zadnjega dneva. I posebno dnesden se mora sv. Cerkev bojūvati. Razumlivo je to, ka se vrši boj, neprestani boj med Cerkvov i svetom. Svet žele biti samomi sebi zadosta, samomi sebi šče biti vse i njemi ne trbe Boga, nešče segati za večnost, za dūšo. Vso srečo šče svet najti tū na zemli. A Cerkev neprestanoma kaže gor proti nebesom, neprestanoma pravi, ka tū na sveti človek ne najde prave sreče, ar je tū *nemre* najti. Istinsko srečo človek najde samo na ovom sveti.

Slavni angleški spreobrnjenec *Chesterton* vidi v tom, ka je svet *okrogeo*, a ka je znak Cerkve *križ*, globoki, velki pomen. *Krog*, krugla je znamenje *pōpolnosti* i zadovolnosti. A križ je znamenje, je znak *neskončne višine i širine*. Križ se more podugšati — *nadaljavati* v brezkončnost — pa svoje forme — forme križa ne spremeni. Ne je zato nikše čūdo, či je krog znak, znamenje sveta, a križ znak Cerkve.

Zato tisti neprestani boj med svetom i Cerkevjom. I Cerkev tūdi v tom dvajsetom stoletji vodi boj. Potrebno je to povedati, ar se rado pozabi na to, ka je Cerkev na zemli *bojūjoča se Cerkev*. Nesmimo pozabiti na reči sv. Pavla: „Ka ma Kristuš z Belialom?“ (Belial je hebrejska reč i pomeni hūdobnost. Židovje so tak zvali šatana). „Ali kakšo zvezo ma svetlost s temov?“

Sovražniki Cerkve v 20. stoletji.

S kakšimi sovražniki se mora Cerkev v tej letaj boriti? Z vnogimi i jako hūdimi. Od leve i desne strani jo napadajo. Kak jo napadajo? *Vučenjak Benson* je te boj lepo pojasno. Pravi: Na *ednoj strani* se dobijo lūdje, ki pravijo: Cerkev nejde s časom naprej. Je zaostala pri svojem starom mišlenji. Za te svet se dosta ne briga. Vsa njena skrb je nekši drugi i nepoznani svet. Cerkev bi mogla zapūstiti te stare senje, nej vsikdar gučati od nebe i pekla, nego bi naj se brigala za žmetna pitanja, štera težijo denešnje človeštvo. Cerkev je preveč dūhovna, je preveč na ovom sveti. Zato nema več mesta i nesmi ga meti v denešnjem modernom časi.

I zato tej lūdje Cerkve ne marajo, ar je preveč „dūhovna“, i je ne „s toga sveta!“

Drugi sovražniki Cerkve pa pravijo od nje ravno naopak. Pravijo: Cerkev je preveč svetska. Preveč se briga za te svet. V vse se meša, vsešerom šče meti prste poleg. Cerkev šče vsešerom vladati. Ne briga se pa za sebe i za duhovno dobro svojij vernikov. Cerkev je preveč tostranska.

I tak tüdi tej lüdje stoplejo med sovražnike Cerkve. Cerkve na marajo zato, ka je preveč „s toga sveta!“

Prvi napadajo Cerkev, ar je preveč „z ovoga sveta“, a drugi, ka preveč „s toga sveta“, preveč posvetna, svetska. Pa toga sovražniki Cerkve ne zapazijo, ka si pravzaprav njüvi napadi na Cerkev med sehom nasprotüjejo, se pobijajo. I s takšimi nasprotüjočimi lažmi krmijo tej protivniki Cerkve preprosto lüdstvo.

Šteri so tej *dvojni*, med sehom si nasprotüjoči sovražniki Cerkve? *Prvi* so *boljševiki i marksisti*. Tem je Cerkev premalo tostranska, socialna. To se pravi: premalo se briga za družbo i njene nevole. Cerkev je prej zagovornica velikašov, vladarov. Ona je največ kriva, ka ide po sveti telko miljonom tak slabo i ona je kriva, ka se je tem šče nej pomagalo, ka se jih je nej rešilo robstva kapitalistov. Kriva je pa zato, ka je prej ona največša nasprotnica — svetovnoj revoluciji, štera bi prinesla nebesa na zemlo.

Drugi nasprotniki Cerkve v tom stoletji so pa pristaši „*fašizma*“. Tej ravno naopak včijo od Cerkve kak *boljševiki*. Pravijo: Cerkev se premalo briga za narode, je premalo *narodna*. Cerkev je preveč mednarodna. Posebno Nemci tak pravijo. Tej so protivniki Cerkve zavolo toga, ka je ona premalo narodna, a *boljševiki* pa pravijo: Cerkev se je preveč navezala na narod — premalo je mednarodna. Toga pa ne vidijo, kak si med sehom oboji nasprotüjejo. Ne, toga ne vidijo.

I, predragi, strašne boje ma sv. Cerkev v tom stoletji s tema dvema velkima, a med sehom si nasprotüjočima sovražnikoma: z *boljševizmom* na ednoj strani i s *fašizmom* na drugoj strani. Pravim, *strašne boje*. Če sv. Cerkev ne bi bila od samoga Kristuša ustanovljena, če v njoj ne bi sam Kristuš — Bog naprej skrivnostno prebivao i jo vodo, bi morala sv. Cerkev v tom boji že davno omagati, že davno preminoti s sveta. Pa če ne prle, bi pa mogla v tej velikanskij bojaj v tom stoletji biti premagana, ja, zbrisana s toga sveta!

Pa ali je? Ne i nikdar ne bode! Nikdar i nikdar! Ali nas katoličane to ne navdaja z velkov tolažbov?

Telko zdaj od življenja Cerkve v 20. stoletji. V prišestnoj številki si pa malo поближе poglednemo teva dva največšiva sovražnika sv. Cerkve: *boljševizem* i *fašizem*. Ka te znali ka pomenita, ka sta i ka ščeta.

Zlato klasje.

Kak vzeme drevo človeka včas po rojstvu, gda ga denejo v leseno zibelko, v svoje naročje i njemi služi, dokeč ga v lese-
noj trügi ne sprevedi iz toga sveta, tak vzeme kat. Cerkev člo-
veka včas po rojstvu v svestvi svetoga krsta v svoje ma-
terinsko naročje, ga čuva celo življenje, dokeč njemi ne postele
ležišča zadnjega počitka.

*

Angeo je pravo proroki Eliji, naj jej krüh, šteroga njemi je
Bog poslaol, da se ž njim pokrepi i tak ide črstev na goro. Po
pravici se toži psalmist, rekoč: „Kak trava sam požgani i moje
srce se posušilo, ar sam pozabo jesti svoj krüh“. Strasti so našo
düšo požgale, da je vsa ovejnola, zato ka se je ne hranila s
krühom v sv. obhajili.

*

Ali bi mi znao povedäti, koliko predg si že v svojem živ-
lenji čüo? Moremo priznati, ka dosta, na stotine. Med njimi je
bilo nekaj takših, da bi ti zadosta povedala edna sama predga,
ka ti je potrebno, da postaneš dober krščenik. Pa zakaj je toga
ne dosegnolo niti stotine predg? Zato, ka ti dobro ne premiš-
lavleš božo reč, bože istine. Ne veš jih pa dobro premišlavati
zato, ka jih ne poznaš zadosta. Tü je pa znova páli to krivo, ka
ne maraš za lepe krščanske liste, kak n. pr. Marijin List, Bogol-
jub, Glasnik i. t. d. V teh bi se navčo.

*

Obrekovati pomeni, od drugih laž govoriti. Mi mamol pa
ešče lepšo reč za to i pravimo ogrizavati. Što od drugoga slabo,
božno, laž govori, njemi odgrizavle čast, dobro ime. Ne samo, da
ga odgrizavle, nego celoga ogrize dostakrat tak, ka je siromak
več ne spodoben človeki, nego razmesarjenomi živinčeti. Nega
več nikaj celoga na njem. Peklenski, zagiftani jezik ogrizovalca
ga je pred očmi drugih, šterim ga je grajao, vničo. Dobro pravi
sv. Ivan Zl.: „Zverine žrejo mrhovino, nego samo zato, ar jih
sili lakota. Človeka pa nišče ne sili, pa itak grze, mrcvari, ob-
jeda brata“.

*

Počütno, neredno življenje i mir düšnevesti sta si kak dva
sovražniva tabora; kelko postane eden močnejši telko je drugi
slabejši.

*

S svojim telom moremo tak ravnati kak jahač z divjim ko-
njom. Spretno i krepko ga obvladüje pa ga sili hoditi tam i tak
kak šče. Ravno tak krepko moreš držati vüzde svojega nevkro-
čenoga tela. Včasih celo trbe dregnoti z ostrogami. Tak postaneš
gospodar svojega tela pa boš ga lahko ravnal.

*

Dostakrat si že pravo sam pri sebi: Oh, da bi se mogeo poboljšati! Da bi se odevčlo od psüvanja! Da bi lepo šo k meši vsako nedelo! Da bi pretrgao tisto grešno znanje! Da bi odpüsto svojemi neprijatelji! Da bi to i ono grešno navado püsto! Pri vsem takšem zdihtavanji pa si ostao samo v dobroj želi. To je pa ne zadosta. Potrebna je odločna, močna vola.

*

Dosta je lepih i veselih trenutkov v življenji kat. dühovnika. Najlepši pa so tisti, gda mešnik po svojem obhajili deli sv. Rešnje Telo drugim vernikom. Ar vsa dühovnikova opravila se nazadnje obrnejo le v edno, najmre: Dati ljudem Kristuša v najsv. Svestvi.

*

Poznati Jezuša Kristuša se ne pravi poznati samo njegovo ime, odkod je i njegovo zgodovino. Trbe poznati njegovoga düha, njegovo srce, njegov navuk, njegove jakosti, njegove skrivnosti i vse njegovo življenje.

*

Katekizmuš ma to pitanje: Kak je Sin boži postao človek? Pa odgovarja: Sin boži je postao človek tak, da si je z močjov sv. Düha privzeo človeče telo i düšo.

Na drugo pitanje: Što je Jezuš Kristuš? odgovarja lepo: Jezuš Kristuš je: edini Sin boži, Bog i človek sküpaij.

Na tretje pitanje: Odkod znamo, ka je Jezuš Kristuš Sin boži? odgovarja: Da je Jezuš Kristuš Sin boži znamo, ar je to oznano sam nebeski Oča i ar je tüdi Jezuš sam to včio pa s čüdeži dokazao.

† Vučko Katici iz Gaberja v spomin.

Bila si edna najlepših rožic, ki cvetejo v gredaj lendavske Marijine družbe. Ja, edna najlepših düš si bila. Zdaj ti že to lahko povemo, zdaj že ta pohvala ne bo škodila tvojoj prelepoj jakosti poniznosti. I ravno zato, ar si bila tak lepa, ponizna kak vijolica, čista kak lilija, puna lübezni do Jezuša i Marije, si se dopadnola Jezušovomi srci. Zato te je šteo meti bliže poleg sebe, ščista pri sebi — v svojem naročji.

Kak sladko mora biti to: v Njegovom naročji obiman biti, njegove božansko lepe oči gledati, na Njegovo srce svojo glavo položiti i kak iz morja piti lübezen iz Njegovoga lübezni punoga srca.

To je večna sreča düše, ki šče greha ne spoznala.

„Blagor čistim v srci, zakaj tej bodo Boga gledali“, tak nam govori sam Jezuš. I ti, Katica, si bila čista. Nišče ti ne more vočimetati, da bi se gda kaj pregrešila samo z rečjov proti deviško lepoj liliji.

Pa ne samo, da si bila čista. Edna druga rožica je cvetela v tvojoj duši, od štere so vse druge dobivale moč za svoje življenje. Ta kralica tvojih jakosti je bila — *lūbezen do Jezusa*. Ta je gorela v tvojem srci kak ogen, ki te je priganjal vsikdar bliže i bliže k Jezusi. I samo v toj velkoj, nevtepenoj lūbezni do Jezusa si našla tolažbo i moč v svojem dugom, težkom betegi, da si potrpeła i se zatajūvala, samo da ne bi pokazala svojoj materi, kak te boli, da njim ne bi delala življenja ešče bole bridkoga. Nišče ne znan, kak te zbadalo okoli srca, gda si v leti cele noči ne zatisnola oči, gda so drūgi sladko spali. Ne si jih štela būditi, da bi si počinoli, trūdni od dnevnoga dela. Edino Jezusi si se potožila i svojo nebesko Mater Marijo prosila za pomoč.

V toj velkoj lūbezni do Jezusa si se ne zbojala tūdi „najstrašnejšega“ — smrti. V njoj si videla samo rešitev od vsega trpljenja i združitev z Njim, ki si ga tak lūbila. Tak ti je smrt, strašna za grešnike, bila samo sladka prijateljica, ki te je odpelala v rajski dom k nebeskomi Oči.

Tak vmirajo svetniki.

Draga Katica, naj ti sveti svetlost vekivečna!

— : —

Pred poldrūgim letom so bili Katicina mati po porodi na smrt betežni. I da bi njena mati, s šestero drobne dece, ozdravili, je Katica, najstarejša med decov, prosila Jezusa, naj raj njo vzeme k sebi, kak mater, zato da ka si začne ona s petero male dece. I Bog jo je poslūhno. Katica je začnola vehnota, materi se pa zdravje vračalo i so ostali...

Katica je par dni naprej napovedala, da v soboto vmerje. I v soboto pred Svečnicov ob ednoj vōri je zaspala. — Na lepi Marijin svetek pa je njeno telo bilo položeno v hladno zemlo.

Vsem, ki so pokojno poznali, priporočamo, naj jo nasledūjejo i se njoj priporočajo.

Sv. Mihaela od Najsv. Svestva.

(1809—1865.)

Mihaela Desmaires, podgrofica od Jorbalana, je v svojoj deklīškoj dobi ostala brezi starišov, sama z bratom Diegom, ki je po končanij diplomatskij školaj bio v večij krajaj poslanik. Tak je tūdi Mihaela mela priliko, da je mogla živeti ne samo v rojstnom varaši Madridi, nego tūdi v Parizi, Bordeaux, Brūseli in tūdi v drūgij krajaj. Mela je priliko zahajati v drūštva višīše gospode, celo na sam španjolski dvor. Lejko bi živela najlepše življenje aristokratkinje, plemkinje tistoga časa. Ali ona? Nej se je brigala za rodbinsko plemenitaštvo, nego se je trūdila, da postane plemenita v duši. Odgojena v pobožnosti in sočustvovanji do trpečij, je iskala sirmake, jih hranila, oblačila in jih pohajala v njūvih sirmaških hižicaj. Bila njoj je največša muka,

kda je včas po bratovoj želi mogla iti v kakšo višišo družbo ali v gledališče, ar je to zahtevao njeni družabni položaj. Vsešiom pa je ona pazila na čistost svoje duše in poniznost, gda je pa prišla domo, se je bičovala in jokala, da tak ohrani Bogi vdano srcé.

Zbérala je mladénke in gospé, ustanavljala ž njimi razna cerkvena in dobrodelná društva. V Madridi je vredila vzgajališče za mladénke, štere so zablodile na poti življenja. Posebno velka pa je bila njena pobožnost in lübezen do Najsv. Olt. Svestva. Vsaki dén je zaran stanola že ob 4 vöri in šla k sv. meši, pa če bi ne vem kak deleč bilo do cêrkvi, tüdi najslabše vrejme jo je nej zadržalo. Vsaki dén je šla k sv. prečiščavanji, ka je bilo v tistom časi redkost. Po več vör na dén je kléčala pred Najsvetejšim, glédala v tabernakel in se z Jezušom pogovarjala,

Srce Jezušovo, vretina vse svetosti.
Ki sveto žive, je angeo i Je tolaži.
Bodi Njemi tüdi ti tolažnik.

Njemi potožila vse svoje potrebe in težave. Ta velka lübézen do Jezusa v Najsv. Olt. Svestvi se je pokazala v tom, da je Mihaela 1855 leta ustanovila redovniško Družbo služabnic Najsv. Svestva. Sama je prva oblekla redovniško obleko in položila redovniške oblübe.

V samostani je živelá jako strogo življenje. Vse predpise je tak natenkoma spunjávala, da je bila „Živo pravilo“. Po smrti jezuita Carase njoj je bio spovednik blaženi škof Claret. Mihaela je ešče kak redovnica zahajala na španjolski dvor, ali samo gda je bila pozvana „pa tüdi tokrat samo zavolo Boga in bože

dike,“ kak je sama pravila. Pri takših prilikaj je kralico vspodbujala za krepostno življenje in njoj predstavljala dužnosti, štere ma kak krščanska žena in mati. Vnoge nelepe slike, čiravno so bilé umetniške vrednosti, so na njeno vspodbüdo bile odstranjene iz dvorskih dvoran in so bilé popravljene, ali pa odpravljene vnoge nelepe navade na veselica in ob drugih prilikaj. Brez vsakšega ljudskega pogleda mi je povedala vse, ka je mislila, da „bo v rešitev moje düše in da ne bo razaljen naš Gospod“ je sama kralica izjavila ob priliki preiskave o svetničinom življenji in krepostih.

V skrbi za svoje od kolere betežne redovnice, je sama zbetežala in 24. augusta 1865 vmrla bogata jakostih in dobrih del. Zato je bila 4. marca 1934 vpletena kak novi dragoceni biser v zlati vejnec svetnikov katoliške Španjolske.

Navuk. Najsv. Olt. Svestvo je središče katoliškoga bogoslüzja. V tabernaklih naših cérkev prebivle živi Jezuš. Pridimo dostakrat k Njemi in se Njemi poklonimo. Primanje svetoga prečiščavanja je zaloga našega vstajenja. Sv. Cérkev pod smrtnim grehom zapovidavle vižemsko prečiščavanje, priporoča cilo pogosto sv. prečiščavanje, tüdi vsakdenéšnje onim, šteri želežo postati krepostni.

Sv. Lujza Marillac, dovica Le Gras.

(1591—1660.)

Kak dühovniki majo svoj stanovski zgléd v sv. Andreji Fournet, in mladenke v sv. Ivani Autidi, redovnice v sv. Mihaeli, tak majo žene, matere in dovice svoj stanovski zgléd v sv. Lujzi de Marillac, dovici Le Gras.

Rodila se je v Parizi 12. augusta 1591. leta. Po želi rodbine — stariši so njoj več vmrli — se je v 22 leti oženila z Antonom Le Gras. Svoje stanovske dužnosti je opravljala resno. V njeni hiži je cvelo krščansko življenje. Svojega moža je poštüvala in skrbela, da ga kak najbolje približa Bogi, vzbüjajoč v njem sovraštvo do greha in hrepenenje po kreposti. Vküp sta štela pobožne knige, molila, prijemala sv. sakramente. Svojemi sini je posvečüvala nežno materinsko lübezen in skrbela, da ga v božem strahi odgoji. Beteg moža in slabo zdravje sina sta bila za njo velka preisküšnja, pa vse je junaški prenašala, vdano v Božo volo. Po trinajstih letaj zakonskoga življenja je ostala dovica.

Svoje dovistö je naravnala po zglédi svétih dovic. Posvétila se je krščanskoj dobrodelnosti. V tistom časi je po pariških vulicaj in okolini hodo sv. Vincenc Pavlanski s svojimi misijonari, oznanüjoč sv. Evangelium sirmaskomi narodi. Iskao je način, kak bi pomogeo sirmakom, betežnikom in onoj goloj, bosoj in lačnoj dečici, ki se je znala vesiti za haljo toga lübeznivoga človeka božega. Zato je po vesaj ustanavljao društva krščanske lübézni, v varašaj pa je za svoje namene pridobo pobožne go-

spé. Glavna pomočnica njemi je bila sv. Lujza. Njoj je sv. Vincenc naložo, naj pohaja vsa takša dobrotvorna društva in vsakoga vspodbuja za nesebično delo za bližnjega, ki trpi.

Naskori se je pokazala potreba, da bi gospé po varašaj mogle meti pomočnice, štere bi mogle duže ostati pri betežnikaj, njim podajati vraštvo, prinašati hrano, brigati se za zapuščeno deco in spodobno. S toga namena zberéta sv. Vincencij in sv. Lujza nikelko vrlih mladénc iz okoline, štere so bile pripravlene posvéstiti se toj službi. Sv. Lujza jih je vzéla v svojo hižo in jih v redovniškom dúhi vzgajala. Včasí jih je pohodo sv. Vincenc in njim predgao o krščanskoj popolnosti in dobrodelnosti. Iz té male družine je nastala Družba usmiljenk, štere so se razišle po bolnišnicaj, sirotišnicaj, kaznilnicaj, odpirale so šcole, zavetišča za zapuščeno in najdeno deco. Za časa revolucije, gda sta nevola in glad tak pritislola, da je v samom Parizi bilo okoli stojezero siromakov in so se raširile kúžne bolézni, so usmiljenke z zvün-rédnov požrtvovalnostjov delovale med temi sirmaki. Pomagale so s hranov, vraštvom in oblekov; dvorile so in tolažile trpéče, se brigale túdi za rešitev njúvih dúš.

Družba usmiljenk se je raširila túdi zvúna Pariza, najprle na Poljskom, nato pa po drúgih državaj.

Lujza Marillac, dovica Le Gras, je vmrla meseca marca 1660 leta. Proti konci istoga leta je v visikoj starosti vmro túdi sv. Vincenc Pavlanski. Prvi življenjepisec sv. Lujze, Gobillon se čúdi: „Nemre se razmiti, na kakši način je mogla ta svéta ustanovite-lica izvršiti telko dobrij del krščanske lúbézni. Brez pogleda na vrsto nevole, na položaj, na število oseb in odaljenost krajov, je pribežala ona sirmakom na pomoč v vseh njúvih telovnih in dúševnih bolečinaj: deci, starcom in odraslim; dvorila njim je v njúvih hižaj, po bolnišnicaj, vouzaj, v varašaj in vesnicaj, v boji, v mirnom časi kak v bojnóm. Niti edne prilike je ne opústila, gda je mogla kaj napraviti za večno rešenje in za tozemsko življenje z navukom, tolažbov, vraštvom, hranov itd. Vse svoje brige, svoje sile in svoje življenje je s celov Družbov posvetila njúvoj službi in skrbi.

Leta 1920. je ta boža služabnica bila prišteta k blaženim, v jubilejnom leti odkúplenja pa k svetnikom (11. marca 1934). Eden od dvoje čúdežov, šteriva se zahtevleta kak predpogoj prištétja k svetnikom, se je zgodo Veroniki Hočevar, usmiljenki sv. Vincencija v Ljubljani, ki je čúdežno ozdravila.

Na v u k. Túdi človek, brezverec, pomilúje velko nevoló bližnjega. Ali nesebično vstrajnost in vernost v službi nevolnih in trpéčih more dati samo živa vera in krščanska lúbézen. Kelko dobroga včinijo človečanstvi katoliške redovnice! Cilo liberalne (slobodomiselne) države jih zovejo v svoje bolnišnice, sirotišnice itd. Pa túdi katoliški verniki in laiki sami delújejo na poli krščanske dobrodelnosti. Možjé, žene, mladina, vsi se zbírajó v dobrodelnih cerkvenih drúštvaj: poznane so t. zv. konferencije sv. Vincencija.

tiza za l. 1934. 45, G. Bistrica za l. 1934. 6, Žižki za l. 1935. (ženske) 103 50, Trnje, (moški) 12 75, G. Bistrica, moški i ženske 92, Žižki, (ženske) 36 50, Črensovci, (ženske) 89 50, Tretjeredniki, Žižki, 45, Tretjeredniki, D. Bistrica, 39, Krampač Aga, Francija, 10, Trnje, (ženske) 73 50, Sr. Bistrica, (ženske) 34, D. Bistrica, (ženske) 10, Hotiza, 22 50. Izdatki: „Odmev“, „Zamorček“ s Kal, 100, 2 „Bogoljuba“ 36, 3 „Glasnik presv. Srca Jez.“ 1934/35. 100, 5 „Kat. Misijoni“ 1934/36 120, Moh. knjige 20, na cerkev v Črensovcih, 110, poština 4, 1 m³ drv Čurič Ani, Žižki, 60, 1 m³ drv Kocet Trezi, Trnje, 60. Siromaškoj blagajni, Črensovci 150 Din. Sprejeli 982 52 Din., izdali 760 Din. Ostalo na leto 1936 Din. 222 52. Bog plačaj! Vodstvo.

Za siromaško blagajno v Črensovcih so darovali v Din.: Maršič Ivan, Čentiba, iz Francije 34 25, občina M. Sobota, 200, Haklin Veronika, Žižki, iz Francije, 9, preč. g. Ranteša Anton, mestni kaplan Vel. Polana, odstopo 12. del dohodkov, ki jih je prejele kak oskrbnik turniške fare sirotišnici Deteta Marijike v Turnišči, Lackovič Terezija, Hotiza, iz Francije 7 50, Ritlop Treza, Črensovci, iz Francije, na sirotišnico Deteta Marijike, 20, Kerec Mihael, Francija, 35, Koren Jožef, Ana, Marija, Renkovci iz Francije, na sirotišnico Deteta Marijike 29, Črensovska cerkev, 600, Škalič Henrik nabralo v Franciji na sirotišnico Deteta Marijike 168, Verban Jožef, Francija, na sirotišnico Deteta Marijike 50, Horvat Matjaž, Žižki, iz Francije, na sirotišnico Deteta Marijike, 20, Horvat Jožef, Bogojina, na sirotišnico Deteta Marijike, 5, Bačić Marija, Moravci, iz Francije, na sirotišnico Deteta Marijike 11 75. — **Očca sirot povrni vsem obilno!** Odbor. Izdatki: Sirotišnica Deteta Marijike v Turnišči: za stensko sliko 230, za premog 396 25, Hozjan Janoš, G. Bistrica, 10, sirotam črensovske fare za meso 419, za zemlje 150, Dom sv. Frančiška, M. Sobota za žel. postele i nočne omarice 1672 Din.

POŠTA.

Širitelom i naročnikom naznanjamo, da smo januarsko številko poslali na župnišče v Slov. krajini. Oprosil smo vse preč. gospode, naj po želi prevz. g. knezoškofa priporočajo Mar. List, da pride vu vsako hišo. Širitelje, iščite je ti, či bi jih več potrebovali, nam nemudoma javite, koliko komadov naj vam pošilamo.

Draga krščanska hiša!

Naš prezvišeni gospod knezoškof, dr. Tomažič Ivan Jožef, so v svojem pastirskom listi razposlali sledečo prošnjo na vas: „*Marijin List ma za sebov bogato zgodovino. Skoz duga leta je bio v Slovenskoj krajini verski vzgojiteo. Vzgojo je mnogo duhovniških pozvanj i je v nogoga vernika vtrdo v katoličanskoj veri. Je jako želeti, da pride Marijin List v vsako hišo v Slovenskoj krajini.* (Oglasnik, 1933. sept. 27.)

To je prošnja Vašega višejšnjega Pastira. Naj mate priliko spuniti njihovo želo, pošlemo vam, krščanska hiša, prvo številko Mar. Lista pa vas prosimo, ne odbite je. *Mi bomo javili Prezvišenomi, keliko krščanskih družin iz Slov. Krajine je poslühnolo njihovo prošnjo. A da bar niedna ne bi sfalila, da bar niedna ne bi menkala v tistomi venci, štero plete Slov. Krajina svojoj nebeskoj Mamiki na čast. Ki ne vüpa dati za Marijino čast, za 388 strani lepoga čtenja, letno 16 Din, to je za 24 strani en dinar, kvar napravi sebi i svojoj hiši. Marija najmre stokratno povrne teh 16 Din,*

ka damo za njeni list i Kalendar Srca Jezušovoga i te blagoslov zgubi tisti, ki brez istinskoga, velikoga zroka ne spuni prošnje svojega višnjega Pastira, ka je pa tudi Marijlna prošnja.

Nešteto siromakov, ki majo Marijin List, se zahvaljujejo Mariji za vnoge duševne i vremenitne dobrote, ki so je od nje prejeli po vlogih sv. mešah, ki se za naročnike služijo i po njej Maternoj dobroti, ar so širili njeno čast z naročitevov Mar. Lista. Posküsite i vi to, pa te na lasne oči vidili i čutili na sebi Marijin materin blagoslov po čtenji Mar Lista.

Marijin List z Kalendarom Srca Jezušovoga stane na skupni naslov v državi letno 16 Din. i se etak plačuje: januara, februara, marca i aprila vsaki mesec dva dinara, ove mesece pa vsaki mesec eden dinar, Najraj smo pa, če se kem prle v celoti poravna naročnina. Na posamezni naslov stane 20 Din., prek mej države pa 40 Din.

Vredništvo Marijinoga Lista v Črensovcih

Sirote iz Slov. Bistrice pošiljajo sledeči pozdrav:

Prečastli gospod! Zopet se bližamo koncu tega leta. Spomini nam hitijo na vse izkazane dobrote tega leta. Veliko hvaležnost Vam je dolžna mladina širom Slov. krajine. Toda tudi mi, ki smo oddaljeni od Vas, Vam veliko dolgujemo. Saj delate in se trudite le v blagor in za dobrobit bližnjega. Posebno pa skrbite očetovsko za ubogo mladino, ki se nahaja v današnjih časih v največji nevarnosti. Saj se ravno pri mladini trudijo pomagati hudebnega duha, da jo s svojimi vzgledi in časopisjem spravijo v pregrehe, ktere Bog najbolj sovraži. Vas pa je božja Previdnost poslala na ta svet, da s svojim vzgledom in svojimi Listi obvarujete mladino, da vztraja na poštenih poti do konca svojega življenja. Tudi mi Vaše liste z veseljem sprejemamo in jih čitamo. Prosimo in bomo prosili še zanaprej ljubega Boga, naj Vas obvaruje vsega hudega, da boste še mnoga leta delali v dobrobit bližnjega. Nebeško božje Dete, čigar rojstvo bomo kmalu obhajali, naj blagoslovi vsa Vaša dobra dela, da bodo obilni sad imela.

Tisočeri Bog plačaj, Vam kličemo v zadnjih dneh tega leta za vso Vašo požrtvovalnost.

Želimo Vam vesele božične praznike in srečno ter milosti polno novo leto.

Sprejmite prisrčne pozdrave in rokopoljube od hvaležnih otrok:

Domjan Terezije, Windischer Marije, Maršič Veronike, Marolt Pepce, Štefanec Alojzije, Siard Zlate, Paulič Vande, Ceti Genovefe, Livio Juste, Tkavc Filomene, Rudolf Marijane, Livio Štefke, Varljen Nade, Srok Mince, Dolinar Slavke, Španžel Vide, Stegenšek Elze, Gajšek Juste, Tomažič Štefke, Lipičnik Marice, Grčar Jožice, Anderlin Gizele, Flis Vide, Stegenšek Božice, Španžel Ivanke, Šinkovec Lojske, Leskovar Gretice, Toš Trezike, Knez Mimice, Petelinšek Adele, Kocjančič Milke, Korenčič Albina in Miroslava, Kriškovič Josipa, Andolšek Antona, Ledinek Feliksa, Kapun Jožefa, Šinkovec Antona, Berlinger Otona, Leskovar Matije, Šošterič Jožefa, Lamot Srečkota, Sajko Emila, Pachinger Eriha, Peč Karla, Tirgučan Stanislava, Petelinšek Ernesta, Potplatar Lojzeka, Mlakar Marije, Šaruga Marije, Juntez Pepce,

Sl. Bistrica, dne 18. dec. 1935.

Sirotišnica.

Bog plati, izrekam tudi jaz, za vse dosedanje iskazane dobrote. Želim Vam vesele in blagoslovljene božične svetke in dosti božjega blagoslova v novem letu.

Sprejmite hvaležne rokopoljube od

s. Regine Čurič.